

имъ е принадлежалъ. Тази вѣра у тѣхъ играе важна роля въ земеделското стопанство. Тѣ държатъ упорито за цѣлостта на имота, — нѣщо което се налага отъ голѣмата почитъ къмъ прадѣдитѣ. Въ това отношение тия земеделски племена рѣзко се различаватъ отъ нашия земеделецъ. Тия, които що годѣ познаватъ селския животъ у насъ, знаятъ, че следъ смъртта на бащата, веднага се пристѣпва къмъ дѣлежъ на имота между наследниците. Често пѣти този дѣлежъ се налага още докато бащата е живъ. Но това, което става у насъ сега, въ старо време, при старата форма на земеделието, е било недопустимо. Имотътъ цѣлъ е трѣбвало да премине отъ поколѣние на поколѣние, защото душитѣ на прадѣдитѣ държатъ за цѣлостта му; тѣ не се отказватъ отъ своитѣ права на собственици, срещу тия „права тѣ очакватъ жертвоприношения. Както виждаме прѣвобитното семейство се е крепѣло върху вѣрата, затова то е било трайно и не е могло да се разпада. *Прѣвобитното семейство е представляло, тъй да кажемъ, една задруга или кооперация, въ която сж се числили не само живитѣ, но и всички близки покойници: бащи, дѣди, прадѣди, пра-прадѣди и пр.*

